

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΤΑΜΠΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΕΞΙΑΣ

Ιος - Εφημερίδα των Συντακτών

Όλα είναι έτοιμοι να τα δεχτούν οι «εθνικιστές» όλων των αποχρώσεων. Μόνο μην τους αμφισβητήσει κανείς τον προαιώνιο «ανδρισμό» της ελληνικής φυλής.

Σχολιάστηκε αρκετά η επιχειρηματολογία του νεοδημοκράτη βουλευτή Αν. Νεράντζη κατά της επέκτασης του συμφώνου συμβίωσης στα ομόφυλα ζευγάρια. Η ταύτιση της ομοφυλοφιλίας με την κτηνοβασία προσφερόταν, άλλωστε, για σχολιασμό. Στα ψιλά πέρασαν οι κορόνες άλλου πρώην (και ενδεχομένως μελλοντικού) κυβερνητικού βουλευτή, του Γ. Κασαπίδη, ο οποίος θυμήθηκε τους «αρσενοκοίτας» του Αποστόλου Παύλου και χαρακτήρισε την ομοφυλοφιλία «ψυχοπαθολογική κατάσταση». Εκείνος, όμως, που έκανε ό,τι περνούσε από το χέρι του για να προκαλέσει την προσοχή μας ήταν ο χρυσαυγίτης Δημήτριος Κουκούτσης, ο οποίος επικαλέστηκε ρήσεις του Μαρξ και του Ενγκελς για να αποδείξει ότι οι θεμελιωτές του κομμουνιστικού κινήματος υπήρξαν εξόχως ομοφοβικοί. «Ο Ενγκελς», λέει ο Κουκούτσης, «δύο φορές καταπιάνεται με το πρόβλημα της ομοφυλοφιλίας στο μεγάλο και χαοτικό συγγραφικό του έργο. Και τις δύο φορές στο περίφημο “Η καταγωγή της οικογένειας, της ατομικής ιδιοκτησίας και του κράτους”, χρησιμοποιώντας ιδιαίτερα απαξιωτικούς χαρακτηρισμούς προκειμένου να προσδιορίσει την ομοφυλοφιλία και τους ομοφυλόφιλους. Ηθικά έκφυλους τους ονομάζει, ανώμαλους, αποκρουστικούς και σιχαμένους, υπάνθρωπους, αναδεικνύεται σε μέγα ομοφοβικό!».

Όπως θα υποθέσατε, ο χρυσαυγίτης βουλευτής Μεσσηνίας δεν είναι μελετητής των κλασικών του μαρξισμού. Απλώς αναπαρήγαγε ένα σχόλιο που κυκλοφορεί από το 2007 στο ελληνικό Διαδίκτυο, σε μετάφραση άλλου, αγγλικού σχολίου. Και βέβαια, όπως συμβαίνει με όλους όταν μπαίνουν σε ξένα χωράφια, ο Κουκούτσης, χωρίς βέβαια να το θέλει, έγινε από το βήμα της Βουλής κήρυκας των πλέον «ανθελληνικών θεωριών». Εξηγούμαστε:

Υπάρχουν, πράγματι, δύο χωρία σ' αυτό το βιβλίο του, όπου ο Ενγκελς αναφέρεται σε «αισχρή συνήθεια», μόνο που μιλάει για την παιδεραστία και όχι την ομοφυλοφιλία. Αναλύοντας την αρχαία αθηναϊκή οικογένεια, ο Ενγκελς θα γράψει: «Ο εξευτελισμός των γυναικών εκδικήθηκε τους άντρες και τους εξευτέλισε κι αυτούς, ώσπου κύλησαν στο αίσχος της παιδεραστίας και εξευτέλισαν και τους θεούς τους και τον εαυτό τους με τον μύθο του Γανυμήδη» (Φρίντριχ Ενγκελς, «Η καταγωγή της οικογένειας, της ατομικής ιδιοκτησίας και του κράτους», μτφρ. Αθηνά Κυριακοπούλου, Θεμέλιο, Αθήνα 1976, σ. 176).

Το μπέρδεμα μεταξύ ομοφυλοφιλίας και παιδεραστίας σ' αυτό το παράθεμα του Ενγκελς δεν είναι ευθύνη του Κουκούτση. Εξάλλου, αυτός αντιγράφει κάτι από το Διαδίκτυο. Το λάθος προέρχεται από την αγγλική μετάφραση του κειμένου το 1942, όπου η γερμανική λέξη που χρησιμοποιεί ο Ενγκελς και σημαίνει παιδεραστία (Knabenliebe) έχει αποδοθεί ως sodomy (που βέβαια απλώς σημαίνει πρωκτική συνουσία)! Μη βιαστείτε να μας κατηγορήσετε για σχολαστικισμό. Αυτό που μας ενδιαφέρει εδώ δεν είναι ο Ενγκελς και η γνώμη του για την ομοφυλοφιλία, αλλά το γεγονός ότι ένας χρυσαυγίτης βουλευτής υιοθετεί την άποψη που εξισώνει τον «ελληνικό έρωτα» με την παιδεραστία, ενώ εδώ και δεκαετίες η ελληνική Ακροδεξιά επιχειρεί με κάθε τρόπο να αποτινάξει αυτό το «άγος» από τον εθνικό κορμό!

Το ίδιο συμβαίνει και με το δεύτερο παράθεμα του Ενγκελς από το ίδιο βιβλίο. Εκεί πια ο Κουκούτσης που το επικαλείται είναι υποψήφιος για παραπομπή στο πειθαρχικό της οργάνωσης, μέλος του οποίου είναι και ο Λαγός. Γιατί ο Ενγκελς διαψεύδει τη «μυθική, θαυμαστή, φυσική καθαρότητα των ηθών των Γερμανών» και προσθέτει: «Απεναντίας, οι Γερμανοί στις μεταναστεύσεις τους, ιδίως προς τα νοτιοανατολικά, στους νομάδες που ζούσαν στις στέπες της Μαύρης Θάλασσας, ηθικά ξέπεσαν πολύ και απόκτησαν παρά φύση ελαττώματα, πράγμα που μαρτυρεί ρητά ο Αμμιανός για τους Ταϊφάλους και ο Προκόπιος για τους Ερούλους» (στο ίδιο, σ. 181-2). Και πάλι εδώ τα «παρά φύση ελαττώματα» αναφέρονται στην παιδεραστία. Να, λοιπόν, που η «αρία» ή «ελληνογερμανική» φυλή κατά τον κ. Κουκούτση έχει αυτό το παρελθόν.

Του Ελληνογερμανικού πειθαρχικού

Μέχρι να έρθει ο Κουκούτσης και να υιοθετήσει μέσω Ενγκελς την άποψη -η οποία βέβαια είναι ιστορικά τεκμηριωμένη- για την ιδιαιτερότητα των σχέσεων «εραστή» και «ερώμενου» στην ελληνική αρχαιότητα, οι εκάστοτε θιασώτες του «αρχαίου ελληνικού ιδεώδους» έδιναν μάχες για να υποστηρίξουν ότι πρόκειται περί μύθου των ανθελλήνων.

Η χούντα πρωτοπόρησε βέβαια και σ' αυτόν τον τομέα. Σε ένα από τα πιο χαρακτηριστικά

επεισόδια της επτάχρονης δικτατορίας ανέλαβε ο Ιωάννης Λαδάς, ο διαβόητος σκληρός συνταγματάρχης της χούντας, να περάσει το δικό του μήνυμα για τον ανδρισμό των προγόνων. Με αφορμή ένα δημοσίευμα του περιοδικού «Εικόνες», στο οποίο υπήρχαν κάποιες μικρές νύξεις για την ύπαρξη ομοφυλοφιλίας στην Αρχαία Ελλάδα, τον Ιούλιο του 1968, ο Λαδάς, ως γενικός γραμματέας του υπουργείου Δημοσίας Τάξεως, διέταξε τη σύλληψη του Παναγιώτη Λαμπρία (διευθυντή) και του Ιωάννη Λάμψα (αρχισυντάκτη του περιοδικού) και επέβαλε το κλείσιμο του εντύπου.

Το επεισόδιο περιγράφει ο Γιάννης Κάτρης, ο οποίος αδυνατεί να κατανοήσει το κίνητρο του Λαδά: «Παραμένουν άγνωστοι οι λόγοι για τους οποίους ο Λαδάς εξαγριώθηκε για λογαριασμό της ηθικής των αρχαίων προγόνων μας. Γεγονός πάντως είναι ότι όταν οι δημοσιογράφοι προσήχθησαν στο γραφείο του ο Λαδάς όρμησε εναντίον τους και με την κάννη του περιστρόφου του τούς κτύπησε στο κεφάλι. Και επί πλέον, βρίζοντας και απειλώντας αποκάλυψε πόρνες τις δύο κόρες του Λαμπρία, ηλικίας τότε 11 και 9 ετών» (Γιάννης Κάτρης, «Η γέννηση του νεοφασισμού στην Ελλάδα», εκδ. Παπαζήση, Αθήνα 1974 [1971] σ. 300).

Μη φανταστεί κανείς ότι το ρεπορτάζ των «Εικόνων» με τον τίτλο «Ο σκοτεινός κόσμος του σεξ» ήταν κανένα ιδιαίτερα προχωρημένο κείμενο. Στην εισαγωγή που υπογράφει ο Λάμψας αναφέρεται ως σκοπός του να αναλύσει «το πρόβλημα της ομοφυλοφιλίας όπως διαμορφώθηκε από τους αρχαίους χρόνους ως σήμερα και τις λύσεις που προτείνουν σεξολόγοι, ψυχίατροι και άλλοι ειδικοί για τον περιορισμό της αχαλίνωτης διαδόσεως που παρουσιάζει τώρα το πάθος αυτό σε μερικές δυτικές χώρες» (19.7.1968). Αυτό που προκάλεσε την έκρηξη του Λαδά ήταν βέβαια η αναφορά στην παιδεραστία ως διαδεδομένου θεσμού στην αρχαιότητα, από την Κρήτη και τη Θήβα μέχρι την Αθήνα και κατά τους Μακεδονικούς χρόνους. Ο συνταγματάρχης με τις εθνικοσοσιαλιστικές ιδέες ήταν αδύνατον να αποδεχτεί κείμενο που κατονόμαζε τους εραστές του Επαμεινώνδα, του Αισχύλου, του Σοφοκλή, του Φειδία, του Αριστείδα, του Θεμιστοκλή, του Πλάτωνα, αλλά και του Φιλίππου και του Μεγάλου Αλεξάνδρου.

Σε ανακοίνωσή του ο Λαδάς απέφυγε να αναφερθεί στο περιεχόμενο του δημοσιεύματος: «Το άρθρον αποτελεί αισχράν προσβολήν και πρόστυχον ύβριν εναντίον όλων των μεγάλων εθνικών προσωποτήτων, διά τας οποίας είναι υπερήφανος η Ελλάς. Επί πλέον η αδιάντροπος επίθεσις λάσπης κατά των ηρώων και των φιλοσόφων του ελληνικού έθνους συνιστά την χυδαιότεραν ατιμίαν εις βάρος όλων εκείνων, οι οποίοι διά πάντα πατριώτην αποτελούν υπέρτατα παραδείγματα ανδρείας και αρετής. Ο βλάσφημος συντάκτης έπτυσσε βρωμερώς κατά του προσώπου της ελληνικής ιστορίας και εποδοπάτησε την ιεράν μνήμην

των γενναίων ανδρών, την ιστορική προσωπικότητα των οποίων σέβονται, τιμούν και ευλαβούνται παρούσαι, παρελθούσαι και μέλλουσαι γενεαί. Το πρωτοφανές γεγονός δεν πρόκειται να περάσει απαρατήρητον. Ο λαός σύσσωμος καταδικάζει εις την συνείδησίν του τόσον τον συντάκτην όσον και το περιοδικόν, το οποίον εφιλοξένησε το δειγματολόγιον της προστυχολογίας και της ανηθικότητος που εξεπονήθη από ηθικώς νοσηράν φαντασίαν. Με την πεποίθησιν ότι εκφράζομε το εθνικόν αίσθημα και προς αποκατάστασιν της βαναύσως τρωθείσης εθνικής αξιοπρεπείας παραδίδομεν τους ευτελείς βεβήλους των ηρώων και των σοφών της φυλής εις δημόσιον εμπυτισμόν. Και δηλούμεν κατηγορηματικώς ότι χαμερπείς υβρισταί των δημιουργών του εθνικού μεγαλείου θα αντιμετωπίζωνται του λοιπού ως σιχαμεροί προδόται των εθνικών υποθηκών και των παραδοσιακών αξιών της φυλής. Η εθνική επανάστασις της 21ης Απριλίου δεν θα εγκαταλείψει ποτέ τα άγια τοις κυσί» (23.7.1968).

Και όπως συνέβαινε εκείνη την εποχή, από την επομένη άρχισαν τα διατεταγμένα συγχαρητήρια τηλεγραφήματα φορέων και ατόμων προς τον Λαδά για την εθνικά περήφανη στάση του. Μεταξύ άλλων διαμαρτυρήθηκε το «Σωματείον του βοηθητικού και νοσηλευτικού προσωπικού των κλινικών Αθηνών», το «Επαγγελματικόν σωματείον ηθοποιών κινηματογράφου», το «Νέον εργατοϋπαλληλικόν κέντρον Λευκάδος», το «Πανεργατικόν Κέντρον Περιφέρειας Αθηνών», η «Γενική Συνομοσπονδία Επαγγελματιών και Βιοτεχνών» κ.λπ.

Για ακόμα μια φορά το έθνος μας είχε σωθεί από την έσωθεν επιβουλή.

Από τον Λαδά στον Αδωνι

και με σαφέστατον τρόπον ο Αδωνις Γεωργιάδης δίδει πλήρη απάντησιν στο ερώτημα περί ομοφυλοφιλίας στην Αρχαία Ελλάδα, ώστε δεν απομένει η παραμικρά αμφιβολία ότι οι ομοφυλόφιλοι ήσαν εκτός νόμου και εκτός ηθικής, καθώς ήσαν κατ' επιλογήν των και εκτός φύσεως».

Το αστείο είναι ότι από τη δική του πλευρά, ο Γεωργιάδης στο εν λόγω βιβλίο του παραπέμπει στις τηλεοπτικές εκπομπές του Πλεύρη γι' αυτό το θέμα. Για τη σοβαρότητα των επιχειρημάτων του Γεωργιάδη αρκεί να αναφέρουμε ότι για τη λέξη «κίναιδος», ο κοινοβουλευτικός εκπρόσωπος της Νέας Δημοκρατίας έγραφε ότι «στη σημερινή νεοελληνική μας γλώσσα θα μπορούσαμε δόκιμα να μεταφέρουμε την έννοια αυτής της λέξεως μεταφράζοντάς την ως “ο καταραμένος”. Ο ομοφυλόφιλος δηλαδή στην αρχαία ελληνική γλώσσα ήταν ο “καταραμένος” της σημερινής».

Κοινό χαρακτηριστικό των πονημάτων δασκάλου και μαθητή (Πλεύρη και Γεωργιάδη) ότι ενώ αναφέρονται εκτενώς στα έργα του Dover («Η ομοφυλοφιλία στην Αρχαία Ελλάδα») και του Κωνσταντίνου Σιαμάκη («Οι έκφυλοι»), αποφεύγουν κάθε νύξη στο κλασικότερο σχετικό έργο, την εισαγωγή δηλαδή του Ιωάννη Συκουτρή στο «Συμπόσιον» του Πλάτωνα. Το κείμενο, όμως, του Συκουτρή δεν είναι δυνατόν να το ξεπεράσει κανείς. Πολύ περισσότερο, επειδή το περιέβαλε με το κύρος της η Ακαδημία Αθηνών που το εξέδωσε το 1934 (επανέκδοση το 1949), σε εποχές, υποτίθεται, περισσότερο πουριτανικές από τη σημερινή. Ο Συκουτρή είχε βέβαια συνείδηση της δυσκολίας. Στο κεφάλαιο της εισαγωγής του με τον τίτλο «Ο παιδικός έρωσ εις τους Αρχαίους Ελληνας» εξηγεί: «Το θέμα είναι πολύ λεπτόν. Αναφέρεται εις κάτι απολύτως ξένον προς τας συνηθείας και τας ηθικάς αντιλήψεις της σημερινής κοινωνίας. Αλλ' αυτό δεν μας απαλλάσσει από την υποχρέωσιν να το αντικρύσωμεν με ψυχραιμίαν και αγνότητα· την καθιστά ακόμη μεγαλυτέραν. [...] Δι' εκείνους ο έρωσ ο παιδικός δεν εθεωρείτο και δεν ήτο μία ηθική απλώς διαστροφή, διαδεδομένη και σήμερον περισσότερο απ' ό,τι ομολογούμεν, την οποίαν προσπαθούμεν διά λόγους ηθικούς και αισθητικούς να συγκαλύψωμεν μ' ένα πέπλον σιγής αισχυντηλής. Ητο ένας θεσμός κοινωνικώς ανεγνωρισμένος, με τας συνηθείας και τους κανόνας του». Ο Συκουτρή, μάλιστα, διαχωρίζει τις ιωνικές πόλεις (και την Αθήνα), όπου θεωρούσαν παρεκτροπή την παιδεραστία, από τις δωρικές πολιτείες και κυρίως τη Σπάρτη, όπου «ο παιδικός έρωσ ήτο θεσμός ανεγνωρισμένος, σχεδόν κρατικός».

Ψιλά γράμματα για όσους ανασκαλεύουν την Ιστορία με μόνη σκοπιμότητα να επιβεβαιώσουν τις προειλημμένες εθνοπρεπείς πεποιθήσεις τους. Το έθνος πρέπει να μάθει να θεωρεί εθνικό

ό,τι είναι ανδροπρεπές.

Η εκπούστευση του έθνους

Τον Οκτώβριο του 2002 ένα άλλο τηλεπρόβλητο στέλεχος του ευρύτερου ακροδεξιού χώρου που κινείται μεταξύ ΛΑΟΣ και Νέας Δημοκρατίας, ο Κυριάκος Βελόπουλος, θα εκστρατεύσει με ομάδα οπαδών του εναντίον του 7ου διεθνούς επιστημονικού συμποσίου «Αρχαία Μακεδονία», που διοργάνωνε το ΙΜΧΑ (14-19.10.2002), με αφορμή το γεγονός ότι δύο από τις εξήντα ανακοινώσεις αναφέρονταν στη μαγεία και την ομοφυλοφιλία στην Αρχαία Μακεδονία. Το συμπόσιο διακόπηκε, ενώ οι σύνεδροι φυγαδεύτηκαν κάτω από τα γιουχαίσματα των αγανακτισμένων τηλεοπαδών. Ο καθηγητής Φιλοσοφίας στο ΑΠΘ Γεράσιμος Βώκος θα τονίσει ότι «παρόμοιες αντιλήψεις, τηρουμένων βεβαίως όλων των αναλογιών, είχαν κυριαρχήσει στη ναζιστική Γερμανία» («Το Πανεπιστήμιο της σιωπής», «Το Βήμα», 27.10.2002).

Αλλά το ομοφοβικό πνεύμα ήταν κυρίαρχο και στην ευρύτερη παράταξη. Υπήρξε ιδρυτικό στοιχείο του διαβόητου «Δικτύου 21», στο οποίο συσπειρώθηκαν πολλοί αναλυτές και

πολιτευόμενοι του «κλίματος Σαμαρά». Το εξέφρασε με τον γλαφυρό του λόγο ο Σαράντος Καργάκος στην πρώτη δημόσια εμφάνιση του «Δικτύου 21», τον Δεκέμβριο του 1997: «Χανόμαστε ως έθνος. Χάνουμε τη γλώσσα μας, καταρρέουν οι αξίες. Ζούμε την εποχή της εκπούστευσης του έθνους. Κίναϊδοι και σπεκουλαδόροι διευθύνουν τη χώρα. Δεν υπάρχουν πολιτικοί άνδρες. Δεν έχουμε σχέδιο αντιμετώπισης της Τουρκίας, της Αλβανίας, που θα γίνει ιταλικό προτεκτοράτο, δεν είμαστε έτοιμοι να αντιμετωπίσουμε τους Σκοπιανούς, ούτε τους Βούλγαρους. Γεμίσαμε σατανιστές και ναρκομανείς». Μέχρι σήμερα στελέχη του εθνικόφρονος αυτού think tank επαναλαμβάνουν με κάθε ευκαιρία τα ίδια, με πρωτοπόρο τον Φαήλο Κρανιδιώτη.

Οι θέσεις αυτές διαπερνούν και τους θεσμούς της δημοκρατίας, ακόμα και εκεί που θα έπρεπε να επικρατεί η ανεκτικότητα και ο σεβασμός των άλλων. Στις 21.12.2004 το Εθνικό Συμβούλιο Ραδιοτηλεόρασης ασχολήθηκε με τη νυχτερινή εκπομπή «Athens Gay and Lesbian Radio Show» του ραδιοσταθμού του Δήμου Ηρακλείου Αττικής, την έκρινε «υποβαθμισμένη» και αποφάσισε να επιβάλει στον σταθμό πρόστιμο ύψους 5.000 ευρώ, με αποτέλεσμα να σιγήσει η μοναδική gay εκπομπή της χώρας. Βέβαια το ΕΣΡ είχε δείξει και δύο χρόνια νωρίτερα τις ομοφοβικές του πεποιθήσεις, ανάγοντας το φιλί μεταξύ δύο ανδρών σε μείζον τηλεοπτικό (επομένως και εθνικό) σκάνδαλο. Ο δε πρόεδρος του ΕΣΡ Ιωάννης Λασκαρίδης είχε διατυπώσει και έναν εξαιρετικά αποκαλυπτικό ορισμό της ομοφυλοφιλίας («ιδιορρυθμία που είναι έξω από την παραγωγική διαδικασία της ζωής»).

Αλλά το ΕΣΡ έβρισκε και τα έκανε. Ήταν η εποχή που μεσουρανούσε στις μετρήσεις θεαματικότητας η τηλεοπτική ζούγκλα, με «αποκαλύψεις» για τη σεξουαλική ζωή επώνυμων προσώπων. Για την ποιότητα και τον χαρακτήρα αυτού του είδους της δημοσιογραφίας αρκούμαστε να αντιγράψουμε από την εφημερίδα «Χρυσή Αυγή» της εποχής: «Ο Τριανταφυλλόπουλος στη συγκεκριμένη περίπτωση έχει απόλυτο δίκιο. Παραβίασε τους κανόνες του παιχνιδιού, εξαπέλυσε απειλές εναντίον των “στηριγμάτων της κοινωνίας” κι έτσι αποφάσισαν να τον μαζέψουν». Διότι «δεν μπορεί να διασύρεται το “παιδί-θαύμα” Κορκολής, όπως δεν επιτρέπεται να θίγεται ο “γλυκύτατος” μόδιστρος Ασλάνης, ο οποίος είναι “ψυχούλα”, και ας πρόκειται στην πραγματικότητα για μια σιχαμερή και κραγμένη “αδερφή”» (11.2.2000).

Υπό τη σκέπη της Εκκλησίας

Αυτές όλες οι ακραίες θέσεις βρίσκουν την επιβράβευσή τους και μέσα στην Εκκλησία. Είναι γνωστές οι δηλώσεις του μητροπολίτη Πειραιώς Σεραφείμ για την ομοφυλοφιλία: «Ο σωλήνας αποβολής των περιττωμάτων του ανθρωπίνου σώματος δεν μπορεί να γίνει ποτέ

αξία ζωής. Είναι τραγικό και να το σκέπτεται κανείς αυτό το πράγμα. Θα είναι τραγελαφικό, φαιδρό, ανόητο, επιπόλαιο. [...] Θα μπορούσαν να ζητήσουν τη νομιμοποίηση του σαδομαζοχισμού, της ουρολαγνείας, της κοπρολαγνείας, της παιδοφιλίας, της νεκροφιλίας» (24.3.2008).

Τον ακολούθησαν και άλλοι, αλλά η Ιερά Σύνοδος απέφυγε πριν από λίγες βδομάδες να εκφραστεί με παρόμοιο τρόπο, τώρα που ξανατέθηκε το ζήτημα του συμφώνου συμβίωσης. Ευτυχώς ο αρχιεπίσκοπος Ιερώνυμος δεν ακολουθεί σ' αυτό το σημείο τον προκάτοχό του, ο οποίος είχε υπερασπιστεί τον ακροδεξιό Ιταλό πολιτικό Μπουτιλιόνε, και μίλησε για «κουσούρι». Βέβαια ο Χριστόδουλος είχε δώσει δείγμα γραφής από την εποχή που ήταν μητροπολίτης Δημητριάδος. Θεωρούσε ότι «η ομοφυλοφιλία εγείρει αναιδή κεφαλήν, οργανώνεται εις επισήμους συλλόγους, πραγματοποιεί δημοσίας εντυπωσιακάς συγκεντρώσεις προβολής των “δικαίων αιτημάτων” της και αγωνίζεται με την βοήθειαν “φιλελευθέρων” πολιτικών, “επαναστατημένων” καλλιτεχνών και υπερκιτρίνων δημοσιογραφικών γραφίδων διά την δικαίωσίν της». Η λύση που πρότεινε ο Χριστόδουλος ήταν η ποινικοποίηση της ομοφυλοφιλίας: «Να θεσπιστούν αυστηρές ποινές για κείνους που ντροπιάζουν την ανθρώπινη αξίαν και παραδίδονται στα έργα της ατιμίας, όπως γράφει ο Απόστολος Παύλος».

Πού οδηγεί αυτή η σύγκλιση εκκλησιαστικών ανδρών και ακραίων ναζιστών το είδαμε στα επεισόδια έξω από το θέατρο «Χυτήριο», το φθινόπωρο του 2012. Ο μητροπολίτης Σεραφείμ μαζί με τον Χρήστο Παππά υπέβαλαν μήνυση στους συντελεστές της παράστασης και ο Παναγιώταρος τους έλουζε με τα ακόλουθα αρχαιοελληνικά, σε καταγραφή του Νίκου Σαραντάκου:

«Πουστράκι τελειώνετε, κατάλαβες; Τελειώνουν τα πουστράκια. Αντε κωλομπήχτες, μαλάκες, ηθοποιοί του κώλου, ε μαλάκες, ηθοποιοί του κώλου. Κοίτα πουτανάκι, έρχεται η ώρα σου. Τράβα ρε, τράβα, έρχεται η ώρα σου. Ερχεται ρε και η αστυνομία σάς φυλάει τα κωλαράκια, αφού σας τα γαμάνε που σας τα γαμάνε οι Πακιστανοί ρε. Αδερφές ξεσκισμένες. Γαμημένες αλβανικές κωλοτρυπίδες, ε γαμημένες αλβανικές κωλοτρυπίδες».

Εκεί οδηγεί η πολλή ευλάβεια.

Η ροζ πολυκατοικία

«Εφήμερες», προφανώς σε αντίθεση με τις «μόνιμες» ακολασίες EUROKINISSI

Δεν είναι καθόλου καινούργια μέθοδος εξουδετέρωσης ενός πολιτικού αντιπάλου η επίκληση της «ιδιαιτερότητάς» του. Μάλιστα δεν υπάρχει πολιτική παράταξη που να μην έχει κάνει χρήση αυτού του αποτελεσματικού, όπως αποδεικνύεται, όπλου. Αλλά υποτίθεται ότι η βικτωριανή ηθική ανήκε σε έναν άλλο αιώνα. Ετσι νομίζαμε.

Μετά την έξαρση κατά την περίοδο του Μεσοπολέμου, η μέθοδος αυτή πολιτικής αντιπαράθεσης επανεμφανίστηκε στις αρχές της δεκαετίας του '90 και συνέπεσε με την εθνικιστική ανάταση.

Τον χορό της σύγχρονης ομοφοβικής υστερίας άνοιξε φυσικά η Χρυσή Αυγή από την εφημερίδα της στις παραμονές των εκλογών του 1993: «Πόσοι ανορθόδοξοι ηδονιστές (βλ. κίναιδοι, παιδεραστές, οφθαλμολάγνοι κ.λπ.) έχουν περιληφθεί στις υπό κατασκευήν λίστες των κομμάτων; Απελευθερωμένοι, "ξεταμπούκωτοι", έτοιμοι να δηλώσουν τις ανομολόγητες ορέξεις τους στο εκλογικό κοινό ώστε να προβάλλουν την "πρωτοπόρα" τους διάθεση. Πίσω τους ένας συρφετός αφανών υποστηρικτών με την ίδια έξη. Ναι αναγνώστη, δεν πρόκειται περί υπερβολής, μέγα ποσοστό των εκλέξιμων μελλοντικών βουλευτών και αντιπροσώπων

του Λαού παρουσιάζει... οπισθία κλίση και ου μόνον» (17.9.1993).

Αλλά η ναζιστική οργάνωση δεν ήταν μόνη. Λίγες μέρες μετά τις εκλογές, ο «Ελεύθερος Τύπος» φιλοξενούσε ολοσέλιδο ρεπορτάζ που επαναλάμβανε τα ίδια, στοχεύοντας κυρίως το νεοσύστατο τότε κόμμα του Αντώνη Σαμαρά, την Πολιτική Ανοιξη: «Το έλα να δεις γίνεται στα δύο μεγάλα κόμματα εξουσίας. Ούτε τα παραπειστικά κρητικά μουστάκια βουλευτή του ΠΑΣΟΚ, ούτε τα μούσια και το εισαγγελικό προφίλ βορειότερου συναδέλφου του τής Ν.Δ. είναι ικανά να κρύψουν την ομοφυλοφιλική δραστηριότητά τους. [...] Στο ίδιο μήκος κύματος εκπέμπει και έτερος βουλευτής της αξιωματικής αντιπολίτευσης που εκλέγεται στην Κεντρική Ελλάδα. Οσο αδρανής είναι στη Βουλή, τόσο ενεργητικός εμφανίζεται στην ερωτική του ζωή. Να το ξέραν μόνο οι ανίδεοι ψηφοφόροι του που έχουν και ανήλικα αγόρια! [...] Αποτελεί κοινό τόπο ότι το νεοσύστατο κόμμα του Αντώνη Σαμαρά, η ΠΟΛ.ΑΝ, έγινε ήδη ένα πρώτης τάξεως πολιτικό κρησφύγετο υπερβατικής αντίληψης στα θέματα σεξουαλικής συμπεριφοράς. Ολοι γνωρίζουν τις ιδιαίτερες ερωτικές προτιμήσεις δύο Αθηναίων βουλευτών της ΠΟΛ.ΑΝ. στο ανδρικό φύλο. Για τον ένα τουλάχιστον, τις γνωρίζουν ο πρώην πρωθυπουργός και ο δημοσιογράφος Α. Κοκορίκος του ραδιοφωνικού σταθμού SKY» (11.11.1993).

Τότε ήταν που άρχισε να μεσουρανεί στο νεοδημοκρατικό στερέωμα ο Γιώργος Καρατζαφέρης, εφοδιασμένος από τον τότε αρχηγό του, τον Κώστα Μητσοτάκη, με ιδιόκτητο κανάλι και ραδιοφωνικό σταθμό. Ο Καρατζαφέρης έκανε καριέρα, μεταξύ άλλων, και χάρη στον ομοφοβικό του οίστρο. Την εποχή που ήταν ακόμα στη Νέα Δημοκρατία ελεεινολογούσε κάθε μέρα «την εφημερίδα του ναρκομανή, την εφημερίδα του ομοφυλόφιλου και την εφημερίδα του πράκτορα» εξηγώντας ότι εννοεί την «Ελευθεροτυπία» του Τεγόπουλου, τα «Νέα» του Λαμπράκη και το «Εθνος» του Μπόμπολα. Και όταν ήρθε η ώρα να φτιάξει το δικό του κόμμα δήλωσε ότι δεν έχει καμιά σχέση με το τρίπτυχο του κακού: «Εβραίος-κομμουνιστής-ομοφυλόφιλος. Εμείς δεν είμαστε τίποτα απ' τα τρία. Ας το πει αυτό ο πρωθυπουργός [σ.σ. ο Κώστας Σημίτης]. Ας το πει ο κ. Καραμανλής». Εξάλλου, η αποχώρησή του συνοδευόταν από υπονοούμενα για ομοφυλοφιλικά κρούσματα στην αυλή τού τότε αρχηγού της Νέας Δημοκρατίας.

Στο ΛΑΟΣ βέβαια δεν υπήρχε αρχικά χώρος για ομοφυλόφιλους. «Τους κίαιδους κατά τη γνώμη μου θα έπρεπε να τους εκτελέσουν», θα πει από το κανάλι του Καρατζαφέρη ο Χρήστος Βίρλας, μέλος τότε της Κεντρικής Επιτροπής του ΛΑΟΣ (16.6.2002). Αλλά λίγους μήνες αργότερα ο Καρατζαφέρης θα ανακοινώσει ότι έχει στο ψηφοδέλιό του για την υπερνομαρχία δύο Εβραίους και δύο ομοφυλόφιλους. Το ΚΙΣ διέψευσε αυτή τη συμμετοχή, αλλά τον αρχηγό του ΛΑΟΣ τον ενδιαφέρουν μόνον οι εντυπώσεις. Η Χρυσή Αυγή που

κατέβαινε τότε στο ίδιο ψηφοδέλτιο με τον Παναγιώταρο και τρία άλλα στελέχη της έπαθε πραγματικό σοκ. Και από τότε ξεκίνησε πόλεμο κατά του Καρατζαφέρη.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ

Richard Plant

«The Pink Triangle. The Nazi War Against Homosexuals»

(Owl Book, Νέα Υόρκη 1986)

Το κλασικό βιβλίο για τους διωγμούς των ομοφυλόφιλων από το ναζιστικό καθεστώς. Περιλαμβάνει εκτενή εισαγωγή για τους αγώνες θεσμικής κατοχύρωσης των δικαιωμάτων των ομοφυλόφιλων και τις θέσεις των διαφορετικών πολιτικών ρευμάτων απέναντι στο ενδεχόμενο αναγνώρισης αυτών των δικαιωμάτων.

Πλάτωνος «Συμπόσιον»

Κείμενο, μετάφραση και ερμηνεία υπό Ιωάννου Συκουτρή

(Ακαδημία Αθηνών, Εστία, 1992 [1934])

Η κλασική εισαγωγή στο πλατωνικό κείμενο, γραμμένη στη δύσκολη εποχή του Μεσοπολέμου εξετάζει με επιστημονική εμβρίθεια, και επομένως χωρίς διάθεση συγκάλυψης, το ζήτημα της παιδεραστίας στην Αρχαιότητα. Η εισαγωγή αυτή στοίχισε βέβαια στον συγγραφέα της μεγάλη προσωπική ταλαιπωρία γιατί στοχοποιήθηκε από τους εθνικόφρονες της εποχής.

Ελληνική Ενωση για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου

«Ο Θεός δεν έχει ανάγκη εισαγγελέα. Εκκλησία, βλασφημία και Χρυσή Αυγή»

(εκδ. Νεφέλη, Αθήνα 2013)

Περιλαμβάνεται κείμενο του Στρατή Μπουρνάζου με αναφορά στα γεγονότα στο «Χυτήριο».

ΕΠΙΣΚΕΦΤΕΙΤΕ

Ρεπορτάζ του «Ιού»:

«Οι ιδιαιτερότητες του ελληνικού Τύπου»

<http://www.iospress.gr/ios2000/ios20000312a.htm>

«Το κρυμμένο Ολοκαύτωμα»

<http://www.iospress.gr/ios2000/ios20000625a.htm>

«Το κουσούρι του ΕΣΡ»

<http://www.iospress.gr/mikro2005/mikro20050219.htm>

ΦΟΡΕΙΣ ΤΟΥ ΙΟΥ: Τάσος Κωστόπουλος, Αντα Ψαρρά, Δημήτρης Ψαρράς
ios@efsyn.gr